

זמני השבת
אופק: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 19:00
מוצאי שבת: 20:15
דבינו תם: 20:58

זמני השבת
אופק: ירושלים

הדלקת הנרות: 19:05
מוצאי שבת: 21:12
דבינו תם: 21:01

מוסף ב-7500 עותקים בכל הארץ
פרשת "נשא" - גיליון מס' 202

שנה ז' - עלון דו שבועי | העלון טעון גניזה | אין לקרוא בשעת התפילה! | טל' המערכת: 03-9094245

"והתירו את חטאתם אשר עשו וגו' ואם אין לאיש גאל להשיב האשם אליו האשם המושב לה' לפניה" (ה, י).

מה פשר כפל הלשון "את חטאתם - אשר עשו"? ומה כוונת הפסוק באמרו "האשם המושב לה" - מהו 'המושב' ומדוע 'לה'?

אלא - ביאר הגאון המופלא רבי יעקב לוי זצ"ל (איש פלא, עצום בתורה שהסתיר עצמו ועבד כסבל באניה וכסולל כבישים) - יתבאר הענין לאור המובא בגמרא בסנהדרין (דף ח:): 'כי המשפט לאלוקים הוא - אמר רבי חמא ברבי חנינא: אמר הקב"ה: לא דיין לרשעים שנוטלים מזה ממון ונותנים לזה שלא כדין, אלא שמטריחין אותי להחזיר ממון לבעליו.'

מעתה, זו כוונת "והתירו את חטאתם אשר עשו", כי 'עשיה' היא לשון 'כפיה' (עין במשנה בגיטין פח: "גט מעושה... ועוד), שכביכול הגזלנים מכריחים את הקב"ה להחזיר את הממון לנגזל, ומוכן היטב גם הלשון "המושב לה", כי מכיון שהקב"ה שילם לנגזל את מה שגלח ממנו, שייך לומר "המושב לה" - כביכול ע"י האשם מחזירים להקב"ה את הממון ששילם לנגזל...

"ואיש את קדשיו לו יהיו" (ה, י).

ידוע מה שמבואר ב"חובות הלבבות" (שער הבחינה פ"ג) שהמצוות והמעשים הטובים שהאדם עושה, הם הם רכושו האמיתי, אבל ממונו ונכסיו אינם שלו בעצמותם, שהרי אחד מן השניים, או שילקחו ממנו חלילה, שהרי לכך נקרא שמם 'זוזים', שזזים מזה לזה (תנחומא מסות ו) וגלגל חוזר בעולם (שבת קנא ע"ב), או שהוא ילקח מהם, (ועזבו לאחרים חילם) (תהילים מט, יא).

מסופר על ה"חפץ חיים" זצ"ל שביקש מגביר אחד לקיים מאמר חז"ל בגמרא בשבת (דף קטא): "עשה [צדקה] עד שאתה מוצא [למי לעשות] ומצוי לך [ממון] ועורך בידך" אין אדם יודע מה ילד יום - ברעג אחד עלול הכל להשתנות.

אמר בגבהות לבו: רבי, לא אצלי, גם אם תתחולל הפיכה במדינה זו, נכסי פזורים במדינות נוספות. גם אם יהיה משבר בסחורה אחת, מושקע אני במגון של סחורות. הכלל, איני פוחד. וממילא, איני צריך למהר ולתת צדקה...

ענהו ה"חפץ חיים": גם אם אתה צודק, ואי אפשר לקחת ממך את הכסף, עדין אפשר לקחת אותך מהכסף. וזה הסיפא של הברייתא: "ועורך בידך", פירש רש"י: עורך ברשותך, קודם שתמות.

אה, על זה לא חשב...

סיפור מגיד המישרים רבי יעקב גלינסקי שליט"א: יליד קריניק אני. בילדותי, פנה רב העיר, הגאון רבי חזקיהו יוסף מישקובסקי זצ"ל אל הילדים ושאל: "אחוד לכם חידה - היו חמישה גרות דולקים. הלך אדם, וכיבה שניים. כמה נשארו?!" "שלושה", ענינו במקלה. "טעיתם", אמר בנועם. "נשארו שניים!" הכיצד?! לא הבנו.

"פשוט", אמר. "השלושה דלקו ודלקו עד שכלו. והשניים, הם אלו שניצלו ונשארו!"

אה, כמה מובן, ודאי, בסופו של דבר יישארו ברשותו שני הנרות הכבויים בלבד. "מבינים אתם", אמר במתק שפתינו. "יש לאדם סכום כסף, והוא מפרש ממנו לצדקה. לכאורה, החסירו מעצמו. אבל בסופו של דבר הכסף יכלה, והצדקה עומדת לעד!"

"פה תברכו את בני ישראל אמור להם" (ו, כ).

ביאור נחמד מובא על כך בשמו של הגאון רבי מנחם כץ פרוסטיין, אב"ד

צעהלים (מתלמידי הגאון בעל "חתם סופר"): **בגמרא במועד קטן (דף ט. ט.) מסופר** כי ר' שמעון בר יוחאי ששלח את בנו להתברך אצל ר' יוחנן בן עסמי ורבי יהודה בן גרים, באמרו לו "בני אדם הללו - אנשים של צורה הם".

עשה הבן כמצוות אביו, הלך אליהם וביקש את ברכתם. מה גדול היה צערו כאשר במקום לברכו, השמיעו באזניו דברים שנשמעו בעליל כקללות, "יהא רעוא דתזרע ולא תחצד (יהי רצון שתזרע ולא תקצור), תעייל ולא תיפוק (תביא סחורה ולא תמכירה), תיפול ולא תעייל, ליחרוב ביתך וכו' ". חזר הבן לאביו וטען בפניו: לא די שאותם אנשים לא ברכוני - אלא אף ציערוני. שמע רשב"י את הדברים והסביר לבנו שאין אלו קללות, אלא ברכות: "תזרע ולא תחצד - תוליד בנים ולא ימותו, תעייל ולא תיפוק - תעייל כלתא ולא לימותו בנך וכו' ".

מדוע היו התנאים הקדושים הללו צריכים להלביש את ברכתם בלשון קללה? - כדי להעלים את הדבר מפני המקטרגים, העלולים לקלקל את הברכה ולמנוע ממנה להתקיים.

חשש שכזה, ישנו רק בברכה היוצאת מפיו של בשר ודם, אבל בברכה שבאה מה' יתברך, מלך מלכי המלכים ושליט כל העולמות - אין שטן ואין פגע רע, ועל כן במקום שיש השראת השכינה - אין צורך להעלים את הברכה.

זו כוונת הפסוק: **"וידבר ה' אל משה לאמור: דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל"**, ואל תאמר שצריך להלביש את הברכה בלשון שאינה ניכרת, כדי שלא ישמעו המזיקים, אלא **"אמור להם" - בפירוש, "ברכך ה' וישמרך..."**, והטעם שאין צורך להסתיר את הברכה, הוא משום **"ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם"**, ומכיון שאני הוא המברך - אין צורך להעלים את הברכה! (ושלל לא יחסר)

"ושמו את שמיו על בני ישראל ואני אברכם" (ו, כז).

בפשטות כוונת הפסוק, שהכהנים יברכו את ישראל והקב"ה יברך את הכהנים. והדבר טעון ביאור: למה לא יברך הקב"ה באופן ישיר את הכהנים והישראלים? 'ושמעתי בזה' - **כותב הגאון רבי עזריאל הילדסהיימר, אב"ד ברלין - דבר נכון: שהרי מובא בגמרא בברכות (דף כ:):** 'אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: רבונו של עולם, כתוב בתורתך (דברים י, י): "אשר לא ישא פנים ולא יקח שוחד", והלא אתה נושא פנים לישראל, דכתיב: "ישא ה' פניו אליך"? אמר להם: וכי לא אשא פנים לישראל, שכתבתי להם בתורה (דברים ה, ה): "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלוקיך", והם מדקדקים על עצמם עד כזית ועד כביצה'.

והנה, יש שיטה אחת הסוברת שכהנים אינם חייבים כלל בברכת המזון מדאורייתא, משום שאינם יכולים לומר "על הארץ הטובה אשר נתן לך", שהרי לא נטלו חלק בארץ. ומכיון שאינם חייבים כלל מן התורה - ודאי שאינם יכולים להחמיר, ולגביהם חוזרת תמיחה הגמרא: איך נאמר "ישא ה' פניו אליך", והלא הפסוק אומר "אשר לא ישא פנים"? ולכאורה יוצא שהכהנים אינם בכלל השלום, חלילה!

אשר על כן, ציוה הקב"ה **שהכהנים יברכו את ישראל**, והלא אמרו בגמרא בבבא קמא (דף צב): 'כל המבקש רחמים על חבירו, והוא צריך לאותו דבר - הוא נענה תחילה', ומעתה יקבלו הכהנים את השלום כגמול על שברכו את ישראל, בעוד הם עצמם צריכים לאותו דבר...

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

המכון לט"ם
עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין,
מחזורות וכל צרכי הסת"ם.
פנ"ל: 054-8484945 רפאל ש.

AP
HAIR DESIGNER
מעצב השיער - אסי פרץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

אביב פון
חנות הפאלאפונים שלך באלעד
כל סוגי הפאלאפונים,
מטענים, נגנים ואוזניות.
רח' רשב"י 23 (מול נחלת יצחק), אלעד.

הפרשת תרו"ם לפי דעת הרש"ע
כולם מצטרפים לבית המעשר מה איתך?*
*ספר יקר ערך מתנה למצטרפים החדשים
המכון למצוות התלויות בארץ
08-9214829
תצטרף - תהדר בית המעשר

מקצוענות ואיכות ללא תחרות!!!
אצילנו אמנות מעל לכל!!!
משרד: 03-9747444
אתר: WWW.HDEKBL.COM

הדקל
עבודות גמר ושיפוץ
התקליטן רפאל חכמון
פנ"ל: 052-2567240

שרוליק קרויזר
המרת מט"ח וצ'קים
השקעות גדל"ן בחו"ל
סניף ר' יהודה הנשיא 33
נייד 050-6379544

הרב חזקיהו מישקובסקי שליט"א, המשגיח בבישת "אורחות תורה", סיפר סיפור נפלא ומיוחד, והקדים ואמר שהוא מספר את המערכת הזכה מדוייקת, ושהוא מכיר את הסיפור מקרוב. המערכת זכתה לשמוע את הדברים מפיו, והנה הסיפור לפניכם כהויות:

בבולטימור ישנו בית ספר לילדים מחוננים בלבד, שגאוות תושבי העיר היא מי שבנו לומד שם. מנהל בית הספר הוא כומר נוצרי. יום אחד הגיע לשם לבחינה ילד יהודי כבן 12, שהוריו החליטו לנסות את מזלם. מי יודע, אולי יקבלוהו למרות שהוא יהודי.

כשהגיע המועד אליו הוזמן, הגיע הילד לבית הספר ונכנס לבחינה אצל המנהל. הבחינה עברה בהצלחה, המנהל הוסיף לשאול אותו כמה שאלות לראיון קצר, ולבסוף, לאחר מחשבה של כמה שניות, שאל לו: "הפרצוף שלך גורם לי לספיקות... אתה יהודי?"

הילד ידע בוודאות שאם הוא עונה שהוא יהודי, לא יקבלוהו, אך החליט לא לבגוד ביהדותו. "כן", ענה בקול רועד.

"יפה. אם אתה יהודי, אני מקבל אותך, אבל בתנאי שאני לומד איתך כל יום לאחר הלימודים כמה דקות". הילד היה המום. הוא חשב שהמנהל חומד לו לצון, אך משהעז לבחוש בפניו ראה שהם רציניות.

הילד הסיים לתנאי, והבחינה הסתיימה.

משהגיע היום המיועד לתחילת שנת הלימודים, ליוו הוריו הילד אותו לבית הספר, והוא החל ללמוד שם. הוא חש במשך כל היום הראשון ללימודים מפני מה שמצפה לו עם המנהל.

בסיום הלימודים, ניגש למשרד המנהל כשליבו פועם בחזקה, ודפק על הדלת בהססנות. הדלת נפתחה, והמנהל שמח לקראתו. הוא חיך לעברו וקרא לו להיכנס. היו שם כמה מורים, והוא ביקש מהם לצאת. המורים לא הבינו מדוע הם 'מגורשים' ממשדרו בגלל ילד שרק היום התחיל ללמוד כאן, אך צייתו לבקשה.

"הילד התיישב, והמנהל פנה אליו: "אתה יודע אותיות א' ב'?"

"לא", השיב הילד. "בא נתחיל ללמוד" אמר המנהל. הכומר התחיל ללמוד איתו אותיות א' ב', יום אחר יום. לאחר תקופה לא ארוכה, ידע הילד לקרוא בצורה שוטפת. מלימוד הקריאה, עבר המנהל ללמדו סידור, לאחר שהילד לא ידע מה זה. גם כן, הילד הפגין כשרונות מבורכים ולמד במהירות את נוסח התפילה. משם עבר המנהל ללמדו את רוב פרשיות החומש, אח"כ גם מהנביאים וכתובים, ועוד כמה מסכתות ממשנה סדרי משנה.

הלימוד היומי נמשך במשך כמה שנים, כשכל הזמן בווערת הסקרנות בליבו של הילד, שכבר הפך לבחור. כומר נוצרי אדוק, מקבל אותו בגלל שהוא יהודי, ומתמסר ללמד

אותו לימודי יהדות מבלי טיפת הטפה לנצרות!. הוא לא העיז לשאול את המנהל כלום מחשש שיסלקו.

לאחר שנמרו כמה מסכתות וכבודות במשניות, הודיע לו המנהל יום אחד: "הנה. עד כאן אני יודע, מכאן ואילך אני יודע, אבל אתה - בתור יהודי, מוכתרת לדעת. יש כאן ישיבה של יהודים בבולטימור, לך לשם, תלמד שם בכל ערב כמה שעות, ובמקביל תמשיך את לימודיך גם כאן.

ואכן, בהסכמת הוריו החל הבחור ללמוד גם בישיבה. ואט אט החל להתחזק בלימוד התורה ובקיום המצוות. במקביל הוא עשה חיל בלימודיו בתיכון ולאחר תקופה הגיעו הלימודים לסיומם. בטקס חגיגי הוא קיבל תעודת גמר עם ציונים טובים. לאחר הטקס, הוא נכנס לפרידה מהמנהל, ולאחר כמה מילות תודה על כל ההשקעה בבית הספר היוקרתי והמוצלח, החליט לשאול את הכומר גלויות: "בבקשה, שהמנהל לא יכעס. המנהל כומר או יהודי, או שניהם ביחד!"

"גם גוי וגם כומר", ענה המנהל בחיך.

"אז מה פשר הדבר שהמנהל מחליט לקבל אותי בגלל שאני יהודי, משקיע מזמנו ללמד אותי לימודי יהדות במשך שנים, ועוד שולח אותי לישיבה אורתודוקסית!?" "בשאלה הזו חייכתי כל השנים", אמר לו המנהל.

"תקשיב טוב. כבר מפעילותי שימשתי ככומר. שנה אחת קיבלתי 'שנת שבתון' מהעבודה. במשך כל השנים ענין אותי מאד סוד קיומו של העם היהודי, מה מחזיק אותי כל כך הרבה שנים, למרות כל הרדיפות. היתה את השואה ושמילתה שליש מהעם היהודי, ולמרות זאת הם פורחים ומשגשגים. יש שם אנשים בעלי כשרונות, מדענים ומלומדים בכל המקצועות, ודוקא אותם רוצים כל הזמן לכולת. זה לא יאומן!"

הכומר נשם נשימה עמוקה והמשיך, "החלטתי לבוא לארץ ישראל ולהתחזק על עקבותיו של עם זה. לא היה לי הרבה כסף, קניתי כרטיס טיסה, והגעתי לארץ ישראל, מיד שמתי פעמי לירושלים. קניתי כמה מיני מאפה להשקית את רעבונך וצעדתי לכותל. אני מגיע למקום, רואה את האבנים הגדולות והעתיקות, את המתפללים היהודים ואת כל המראה הנהדר.

לפתע, ניגש אלי יהודי מבוגר, מחבק את כתפיי בחום ושואל-קבוצה, "נכון איך לך איפה להתאסוף? יופי, אתה אורח שלי בימים הקרובים". הלכתי אחריו לכיוון ביתו והוא סידר לי חדר ודאג לכל מחסורו.

כשהגיעה השבת, ישבנו ביחד בשולחן שבת, והא דיבר שם בדרי תורה, אמונה ויהדות עד לשעות הקטנות של הלילה. אני זוכר, שהדברים ריגשו אותי מאד וענו לי על שאלות רבות ששאלתי את עצמי.

לאחר כמה ימי התאקלמות בהם התרגלתי קצת לאוירה, אמר לי המנארה: "אני מבין שאתה חדש בארץ הקודש. יש

לי כאן ישיבה ליד הכותל, בא ושם ותלמד תורה". "אפילו עברית בסיסית אני לא יודע", אמרתי לו.

"אל דאגה, עלי ועל צוארי". ובאמת, הוא דאג להצמיד לי בחור מבוגר שלימד אותי לימודי יהדות, וכך למדתי והתקדמתי, כשכל הזמן הוא עוטף אותי באהבה ובחום.

התקופה שם היתה נפלאה מאד, אני חייב לומר. כשהגיעה השנת שבתון לסיימה, והוצרתי לחזור לעבודתי בתור כומר, באתי לראש הישיבה להיפרד ממנו. קראו לו הרב נח וינברג (צ"ל), ראש ישיבת "אש התורה" בירושלים.

"אני חוזר לעבודתי בחו"ל", אמרתי לו. "באתי להודות לרב מקרב הלב על כל התקופה הנפלאה שהרב דאג לי במסירות נפש, ממש כמו בן יחיד".

"במה אתה עובד", התעניין. "כומר בכנסייה בבולטימור", השבתי לו. לא צפיתי את הסערה שתחולל בעקבות התשובה הזו.

לפתע האזימו פניו, והוא הביט בי בכעס נורא. אף פעם לא ראיתי אותו כועס כך. "מה?! אני מבזבז שנה מחיי על כומר?! אתה לא יכול להגיד לי מההתחלה שאתה לא יהודי!?"

התביישתי מאד, רציתי שהאדמה תבלע אותי. לא ידעתי מה לענות לו.

הרב שתק כמה דקות, ולבסוף אמר לי: "תשמע, עשית לי עוולה גדולה וזה חטא של יכופר. אני מוכן לסלוח לך בתנאי אחד. אם במהלך השנים תמצא ילד יהודי, ותלמד אותו את כל מה שלימדתי אותך, אז תחזיר קצת את הגזילה. חיפשי במשך שנים רבות, עד שהגעת אתה לבית ספר לפני כמה שנים. אני הוא זה שצריך להודות לך על זה שבזכותך התכפר לי הגול שעשיתי. תודה לך, ותודה לאלוקים שנתן לי את האפשרות הזאת". סיים הכומר את דבריו.

הבחור קם ולחץ את ידו בהתרגשות, והם נפרדו לשלום כשהמנהל מבקש ממנו לשמור על קשר ולדווח על התפתחותו בלימודי היהדות.

לאחר תקופה קצרה, החליט הבחור לעלות לירושלים ולהמשיך שם בלימוד התורה הקדושה. הוריו הסכימו לו לאחר שסיפר להם את כל הסיפור.

הוא למד בישיבה המתאימה לו בירושלים, וכיום הוא זכה להיות אברך מן המניין, מודקדק במצוות קלה כבחמורה וזכה להקים בארץ הקודש משפחה לתפארת.

רואים אנו את יד ההשגחה הפרטית המופלאה, המנוהלת על ידי מי שאמר והיה העולם, לגלגל את כל הסיבות בשביל שעוד ילד יהודי יזכה ללימוד תורה ולחזור לכור מחבתו.

"וקבץ נדחינו מבין הגוים, ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ, והביאנו... לירושלים עיר מקדשך בשמחת עולם". (ישיר כח לר' אברהם בר שדה הי"ו על עזרתו הרבה בסיפור)

הלכה לשבת

מה דינו של אדם שלא הבדיל בתפילה, ואעפ"כ עשה מלאכה קודם ההבדלה?

וכו' אינו חוזר. הרי שהרשב"א השווה דין עשה מלאכה קודם שהבדיל, לדין טעה ואכל קודם שהבדיל. והיוצא מזה, שלדעתו איסור עשיית מלאכה קודם שמבדיל, ואיסור אכילה קודם ההבדלה, חד אסורא הוא. ולכן אם טעה ועשה מלאכה קודם שהבדיל חוזר להתפלל, כמו טעה ואכל קודם שהבדיל.

ועיין בשו"ת אור לציון ח"א (סימן כג) שדייק מדברי מרן הש"ע דלא ס"ל כהרשב"א, שהרי היקל אף לכתחלה שייאמר ברוך המבדיל וכו' ויעשה מלאכה. והיינו שדי בהיכר בעלמא כדי שיעשה מלאכה. ולא דמי לטעה ואכל קודם שהבדיל, דלגבי אכילה בעינן הבדלה על הכוס כדי להתיי האכילה.

אלא דבמח"ת זצ"ל אינו מובן היאך דייק כן מהש"ע, דמון איירי כשאמר בפיו המבדיל בין קודש לחול, דלגבי מלאכה די בזה. ואילו הרשב"א איירי בעשה מלאכה בלא אמירת המבדיל ובלא הבדלה, וכמו שכתב "דכיון שטעה אפי' בכוס". ואם כן לית לן לאפושוי פלוגתא, דיש לומר דמודה דהיאכ שאמר ברוך המבדיל מותר לו לעשות מלאכה. ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי. ומרן מודה שאם עשה מלאכה לפני שאמר ברוך המבדיל דחוזר להתפלל, וכמ"ש האחרונים הנ"ל. ומשמע מדברי האחרונים שכן הוא דעת מרן. ואם יש פוסקים להדיא דאינו חוזר יש לחוש לספק ברכות להקל. ואם ירצה יתפלל בתנאי של נדבה.

ולכן יתפלל ערבית שתיים, ויאמר תנאי דנדבה, כמו בכל דוכתא דפליגי קמאי, דמוהי להתפלל בתנאי דנדבה לצאת י"ח כל הדיעות. (ילקוט יוסף שבת, מה"ד אלקיים, ח"ב, עמ' תקצב)

מי שלא הבדיל בתפלה ועשה מלאכה קודם שיבדיל על הכוס, וגם לא אמר ברוך המבדיל בין קודש לחול, יתפלל ערבית שתיים בתנאי של נדבה.

הנה מרן בש"ע (סימן רצט"ו) כתב, שאם צריך לעשות מלאכה קודם שמבדיל בתפלה, אמר המבדיל בין קודש לחול בלי ברכה, ועושה מלאכה. ע"כ. ומבואר דאף לכתחילה יכול לומר כן ולעשות ברכות (ג), בעא מיניה רב חסדא מרב ששת, טעה בזו ובזו מהו, א"ל טעה המבדיל וכו' מהני אף אם לא אמר אתה חוננתנו בתפלה.

ואמנם אם לא אמר ברוך המבדיל וכו', וגם לא אמר אתה חוננתנו בתפלה, וטעה ועשה מלאכה קודם שיבדיל, יש לדון אם צריך להתפלל שוב, כדין מי שטעה ואכל קודם שהבדיל. כמבואר בגמ' ברכות (ג), בעא מיניה רב חסדא מרב ששת, טעה בזו ובזו מהו, א"ל טעה עוד שאכל קודם הבדלה מהו וכו', ומסקנא דמילתא דחוזר ומתפלל, דקנסין ליה מפני שטעה בשתיים. ע"כ. ו"כ הרא"ש. ע"כ. וכתב שם רבינו יונה, פ' טעה ולא הזכיר הבדלה בתפילה, וטעה בתפלה, וטעם קודם שהבדיל על הכוס, צריך לחזור ולהבדיל בתפלה. ע"כ. ולא בתנאי דין זה שעשה מלאכה קודם שהבדיל. אבל הרשב"א שם כתב, פ"י, כגון שלא הבדיל בתפילה ואכל, או עשה מלאכה קודם שהבדיל על הכוס, דכיון דטעה אפי' בכוס, והוא צריך לחזור, הרי הוא חוזר לכסדרו. ע"כ. וכתב שם בהגהות רבי עקיבא איגר בשם הרשב"א (ביחזיקו בביתו, ג) דה"ה אם עשה מלאכה קודם הבדלה, שצריך לחזור ולהתפלל. וכ"כ הרא"ש (אית ה). אלא שהוסיף, דהיינו כשלא אמר המבדיל בין קודש לחול בתחילה, דאם אמר המבדיל

העלון מוקדש - להצלחת שלום אפילו רופי בן טינו מנגי הי"ו וכל משפ', אילה בת פורן שושנה וכל משפ', שמעון בן דבורה שירה ושירן תהילה בת שרה אורלי הי"ו, פנחס ואיתמר (תומר) בני אביגיל הי"ו, ישי בן אילה הי"ו, ינתן בן עופרה ברכה הי"ו.

בדיקת עיניים מקצועית לני אופטומטריסט עם מכשור חדיש ומתקדם חדש! הסדר לחברי מאוחדת הסניף המחוזי והמורחב באלעד: רח' רשב"ו 21 (מול בחתול יאצוק) טל: 054-2634-280

מרכז השעונים מכירה ותיקון כל סוגי השעונים במקום. מ. נחלת יצחק (בחינה) טל: 03-9363892.

ברכת מזל טוב חמה ולבבית לידידו היקר התומך בקביעות בהפצת דברי התורה בעלון ה"ה דקל קראונוי הי"ו לרגל נישואיו עב"ג בשעה טובה ומוצלחת. הרי רצון שיזכה להקים בית נאמן בישראל על אדני התורה והיראה ותשרה הברכה בכל מעשי ידיו לכל אשר יפנה ויכיל ויצליח וישביתו יהיה מלא ברכה ב' בעושר וכבוד כל הימים, אכ"ו. וצ"ל